

(1) בראשית פרק לא

(כ) וַיִּגְדָּב יַעֲקֹב אֶת־לֵב לִבְן הָאָרֶמִי עַל־בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא: (כא) וַיִּבְרַח הוּא וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיָּקָם וַיַּעֲבֹר אֶת־הַנָּהָר וַיִּשָּׁם אֶת־פָּנָיו הָרַ הַגִּלְעָד: (כב) וַיִּגַּד לָלֶבֶן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב: (כג) וַיִּקַּח אֶת־אֲחִיו עִמּוֹ וַיִּרְדּוּ אַחֲרָיו דֶּרֶךְ שִׁבְעַת יָמִים וַיִּדְּבֹק אֹתוֹ בְּהַר הַגִּלְעָד: (כד) וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־לֶבֶן הָאָרֶמִי בַחֲלֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשָּׁמֶר לֶךְ פֶּן־תִּדְבָּר עִם־יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד־רָע: (כה) וַיִּשָּׁג לֶבֶן אֶת־יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב תָּקַע אֶת־אֹהֶלוֹ בְּהָר וַלֶבֶן תָּקַע אֶת־אֲחִיו בְּהַר הַגִּלְעָד: (כו) וַיֹּאמֶר לֶבֶן לַיַּעֲקֹב מַה עָשִׂיתָ וַתִּגְדָּב אֶת־לִבִּי וַתִּנְהַל אֶת־בְּנֹתַי כְּשִׁבּוֹת חָרָב: (כז) לָמָּה נִחְבַּאתְ לַבָּרַח וַתִּגְדָּב אֹתִי וְלֹא־הִגַּדְתָּ לִּי וְאֲשַׁלְּחֶךָ בַּשָּׂמְחָה וּבַשָּׂרִים בְּתֵן וּבִכְנוֹר: (כח) וְלֹא נִטְשָׁתָנִי לְנִשְׁקִ לְבָנִי וּלְבִנֹתַי עִתָּה הַסִּכְלָת עִשׂוֹ: (כט) יִשְׁלָאֵל יָדַי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע וְאֵלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם אֲמָשׁוּ אֶמֶר אֵלַי לֵאמֹר הַשָּׁמֶר לֶךְ מִדְּבָר עִם־יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד־רָע: (ל) וְעִתָּה הַלֶּךְ הַלָּכָתָ כִּי־נִכְסֹף וְנִכְסַפְתָּה לְבֵית אָבִיךָ לָמָּה גִבַּבְתָּ אֶת־אֱלֹהֵי: (לא) וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לָלֶבֶן כִּי יֵרֵאתִי כִּי אֲמָרְתִּי פֶן־תִּגְזֹל אֶת־בְּנוֹתַיךְ מֵעִמִּי: (לב) עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת־אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחִיָּה נֶגֶד אֲחִינוּ הַכֹּרֶלֶךְ מִה עֲמִיד וְקַח־לָךְ וְלֹא־יָדַע יַעֲקֹב כִּי רָחַל גִּנְבָתָם: (לג) וַיָּבֹא לֶבֶן בֹּאֶהֱל יַעֲקֹבוֹ וּבֹאֶהֱל לָאָה וּבֹאֶהֱל שְׁתֵּי הָאִמָּהוֹת וְלֹא מָצָא וַיֵּצֵא מֵאֶהֱל לָאָה וַיָּבֹא בֹאֶהֱל רָחֵל: (לד) וְרָחֵל לָקְחָה אֶת־הַתִּרְפִּים וַתִּשְׁמָם בְּכֹר הַגָּמֶל וַתִּשֵּׁב עֲלֵיהֶם וַיִּמְשָׁשׁ לֶבֶן אֶת־כָּל־הָאֶהֱל וְלֹא מָצָא: (לה) וַתֹּאמֶר אֶל־אָבִיהָ אֶל־יִחִיר בְּעֵינֵי אָדָם כִּי לֹא אוֹכַל לָקוֹם מִפְּנֵיךְ כִּי־דֶרֶךְ נָשִׁים לִי וַיַּחֲפֹשׂ וְלֹא מָצָא אֶת־הַתִּרְפִּים: (לו) וַיִּחַר לַיַּעֲקֹב וַיִּירָב בְּלֶבֶן וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לָלֶבֶן מִה־פִּשְׁעִי מַה חֲטָאתִי כִּי דָלַקְתָּ אַחֲרָי: (לז) כִּי־מִשְׁשָׁתָּ אֶת־כָּל־כְּלִי מִה־מִּצָּאת מִכָּל כְּלִי־בֵיתְךָ שִׁים כֹּה נֶגֶד אֲחִי וְאֲחִירָיו וַיִּכְחוּ בֵּין שְׁנֵינֵם: (לח) זֶה עָשִׂים שְׁנֵה אֲנִכִּי עִמָּךְ רָחֵלִיךָ וְעִתִּיךָ לֹא שָׁכְלוּ וְאֵילִי צִאנְךָ לֹא אֲכָלְתִּי: (לט) טֹרְפָה לֹא־הִבֵּאתִי אֵלֶיךָ אֲנִכִּי אַחֲטָנָה מִיַּד־יָדְךָ תִּבְקֹשׁ שְׁנֵה גִבַּבְתִּי יוֹם וּגְבַבְתִּי לַיְלָה: (מ) הַיֵּיתִי בַּיּוֹם אֲכָלְנִי חָרָב וְקָרַח בְּלִילָה וַתִּדַּד שְׁנֵתִי מֵעֵינִי: (מא) זֶה־לִּי עֲשָׂרִים שָׁנָה בְּבֵיתְךָ אַרְבַּע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשֵׂתִי בְנוֹתֶיךָ וְנִשְׁשׁ שְׁנֵים בְּצִאנְךָ וַתַּחֲלֹף אֶת־מִשְׁכָּרְתִּי עֲשֶׂרֶת מֵינִים: (מב) לֹלִי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אֲבָרָהָם וַיַּחֲד יִצְחָק הָיָה לִּי כִּי עִתָּה רִיקָם שְׁלַחְתָּנִי אֶת־עֵנִי וְאֶת־יָגִיעִי כְּפִי רָאָה אֱלֹהִים וַיִּזְכֹּחַ אֲמָשׁ: (מג) וַיַּעַן לֶבֶן וַיֹּאמֶר אֶל־יַעֲקֹב הַבְּנוֹת בְּנֹתַי וְהַבָּנִים בְּנֵי וְהַצָּאן צִאנִי וְכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה רָאָה לִי־הוּא וּלְבִנֹתַי מִה־אֲעֻשָׂה לְאֵלֶּה הַיּוֹם אוֹ לְבָנֶיהָן אֲשֶׁר יִלְדוּ: (מד) וְעִתָּה לָכֶה נִכְרָתָה בְּרִית אֲנִי וְאַתָּה וְהָיָה לְעַד בֵּינִי וּבֵינֶךָ: (מה) וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִמָּה מִצְבָּה:

(מו) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאַחִיו לֵקְטוּ אֲבָנִים וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ גֹל וַיֹּאכְלוּ שָׁם עַל-הַגָּל: (מז) וַיִּקְרָא לוֹ לְבֵן יֶגֶר שֶׁהָדוּתָא וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גִּלְעָד: (מח) וַיֹּאמֶר לְבֵן הַגָּל הִזֶּה עַד בֵּינִי וּבֵינָה הַיּוֹם עַל-כֵּן קָרָא שְׁמוֹ גִּלְעָד: (מט) וְהַמִּצֵּפָה אֲשֶׁר אָמַר יִצְחָק בֵּינִי וּבֵינָה כִּי נִסְתֵּר אִישׁ מֵרַעְיוֹ: (נ) אִם-תַּעֲנֶנָּה אֶת-בְּנֹתַי וְאִם-תִּתְּחַח נָשִׁים עַל-בְּנֹתַי אִין אִישׁ עִמָּנוּ רֹאֵה אֱלֹהִים עַד בֵּינִי וּבֵינָה: (נא) וַיֹּאמֶר לְבֵן לַיַּעֲקֹב הִנֵּה הַגָּל הַזֶּה וְהִנֵּה הַמִּצֵּבָה אֲשֶׁר יִרְתִּי בֵּינִי וּבֵינָה: (נב) עַד הַגָּל הַזֶּה וְעַד הַמִּצֵּבָה אִם-אֵנִי לֹא-אָעֱבֹר אֵלָיְךָ אֶת-הַגָּל הַזֶּה וְאִם-אֶתָּה לֹא-תַעֲבֹר אֵלַי אֶת-הַגָּל הַזֶּה וְאֶת-הַמִּצֵּבָה הַזֹּאת לְרַעְיָה: (נג) אֱלֹהֵי אֲבֹרָהִם וְאֱלֹהֵי נְחוֹר יִשְׁפְּטוּ בֵּינִינוּ אֱלֹהֵי אֲבֹהֵינוּ יִשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפָחַד אָבִיו צַחֲקִי: (נד) וַיִּזְחַח יַעֲקֹב זָחַח בָּרָר וַיִּקְרָא לְאַחִיו לְאָכֹל-לֶחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיִּלְנוּ בָּרָר: **פֶּרֶק ל"ב** (א) וַיִּשְׁלֹם לְבֵן בְּבָקָר וַיִּנְשָׂק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֵךְ אֹתָהֶם וַיֵּלֶךְ יַעֲקֹב לְמַקְוֵמוֹ: (ב) וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדֶרֶכוֹ וַיִּפְגְּעוּ-בּוֹ מְלָאכֵי אֱלֹהִים: (ג) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כָּאֲשֶׁר רָאִים מַחֲנֶה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֶה: פ

2) פרשת וישלח

(ד) וישלח יעקב מלאכים לפניו אל-עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום: (ה) ויצו אתם לאמר כה תאמרו לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם-לבן גרתי ואחר עד-עתה: (ו) ויהי-לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא-חן בעיניך: (ז) וישבו המלאכים אל-יעקב לאמר באנו אל-אחייך אל-עשו וגם הלך לקראתך וארבע-מאות איש עמו: (ח) וירא יעקב מאד ויצר לו ויחץ את-העם אשר-אתו ואת-הצאן ואת-הבקר והגמלים לשני מחנות: (ט) ויאמר אם-יבוא עשו אלי-המחנה האחת והכהו והיה המחנה הנשאר לפליטה: (י) ויאמר יעקב אליה אבי אברהם ואלהי אבי יצחק ה' האמר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך: (יא) קטנתי מכל החסדים ומכל-האמת אשר עשית את-עבדך כי במקלי עברתי את-הירדן הזה ועתה הייתי לשני מחנות: (יב) הצילני נא מיד אחי מיד עשו כי-ירא אנכי אתו פן-יבוא והכני אם על-בנים: (יג) ואתה אמרת היטב איטיב עמך ושמתי את-זרעך כחול הים אשר לא-יספר מרב: (יד) וילן שם בלילה ההוא ויחם מן-הבא בידו מנחה לעשו אחיו: (טו) עדים מאתים ותישים עשרים רחלים מאתים ואילים עשרים: (טז) גמלים מיניקות ובניהם שלשים פרות ארבעים ופרים עשרה אתנת עשרים וערים עשרה: (יז) ויתן ביד-עבדיו עדר עדר לבדו ויאמר אל-עבדיו עברו לפני נרוח תשימו בין עדר ובין

עָדָר: (יח) וַיֵּצֵא אֶת־הָרֶאשׁוֹן לֵאמֹר כִּי יִפְגְּשְׁךָ עֵשָׂו אָחִי וַשְּׂאֵלְךָ לֵאמֹר לְמִי־אַתָּה וְאַנֶּה תֵּלֶךָ וְלִמִּי אֱלֹה לִפְנֵיךָ:

(יט) וְאָמַרְתָּ לְעַבְדְּךָ לִיעֲלֹב מִנְחָה הוּא שְׁלוּחָה לֵאדֹנִי לַעֲשׂוֹ וְהִנֵּה גִם־הוּא אַחֲרֵינוּ: (כ) וַיֵּצֵא גַם אֶת־הַשְּׂנִי גַם אֶת־הַשְּׂלִישִׁי גַם אֶת־כָּל־הַהֲלָכִים אַחֲרֵי הָעֲדָרִים לֵאמֹר כִּדְבַר הַזֶּה תִּדְבְּרוּן אֶל־עֵשָׂו בְּמִצְאֵכֶם אֹתוֹ: (כא) וְאָמַרְתֶּם גַּם הִנֵּה עַבְדְּךָ יַעֲקֹב אַחֲרֵינוּ כִּי־אָמַר אֲכַפְּרָה פָּנָיו בְּמִנְחָה הַהִלֵּכֶת לִפְנֵי וְאַחֲרֵי־כֵן אָרְאֶה פָּנָיו אוֹלִי יֵשָׁא פָּנָיו: (כב) וְתַעֲבֹר הַמִּנְחָה עַל־פָּנָיו וְהוּא לֵן בְּלִילֶה־הַהוּא בְּמַחֲנֶה: (כג) וַיִּקְרָא בְּלִילֶה הוּא וַיִּקְרָח אֶת־שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת־שְׁתֵּי שְׂפָחֹתָיו וְאֶת־אֶחָד עֹשֶׁר יִלְדֵּיו וַיַּעֲבֹר אֶת מַעְבַּר יַבֵּק: (כד) וַיִּקְרָחוּ וַיַּעֲבִרֻם אֶת־הַנֶּחֱל וַיַּעֲבֹר אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ: (כה) וַיִּזְתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ וַיַּאֲבֹק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר: (כו) וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכֹל לוֹ וַיָּגַע בְּכַף־יָרְכוֹ וַתִּקַּע כַּף־יָרֶךְ יַעֲקֹב בְּהֶאֱבֹקוֹ עִמּוֹ: (כז) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְּחֶךָ כִּי אִם־בְּרַכְתֵּנִי: (כח) וַיֹּאמֶר אֵלָיו מֶה־שְּׁמֶךָ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: (כט) וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר עוֹד־שְׁמֶךָ כִּי אִם־יִשְׂרָאֵל כִּי־שָׂרִית עַם־אֱלֹהִים וְעַם־אֲנָשִׁים וַתִּגַּל: (ל) וַיִּשְׁאַל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּידֶנָּה שְׁמֶךָ וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל לְשְׁמִי וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ שֵׁם: (לא) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיאֵל כִּי־רָאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל־פָּנִים וַתִּנָּצַל נַפְשִׁי: (לב) וַיִּזְרַח־לוֹ הַשָּׁמֶשׁ כְּאֲשֶׁר עָבַר אֶת־פְּנִיאֵל וְהוּא צָלַע עַל־יָרְכוֹ: (לג) עַל־כֵּן לֹא־יֵאָכְלוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־גִּיד הַנֶּשֶׁה אֲשֶׁר עַל־כַּף הַיָּרֶךְ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף־יָרֶךְ יַעֲקֹב בְּגִיד הַנֶּשֶׁה:

רש"י - (ה) גרתי - לא נעשיתי שר וחשובב אלא גר, אינך כדאי לשנוא אותי על ברכות אביך שברכני (לעיל כז כט) הוה גביר לאחריך, שהרי לא נתקיימה בי..... **(ו) ויהי לי שור וחמור** - אבא אמר לי (כז כח) מטל השמים ומשמני הארץ, זו אינה לא מן השמים ולא מן הארץ: **ואשלחה להגיד לאדוני** - להודיעה שאני בא אליך: **למצא חן בעיניך** - שאני שלם עמך ומבקש אהבתך: **(ז) באנו אל אחריך אל עשו** - שהיית אומר אחי הוא, אבל הוא נהג עמך כעשו הרשע, ועודנו בשנאתו: **(ח) ויירא ויצר** - ויירא שמאז יהרג, ויצר לו אם יהרוג הוא אתח אחרים: **(ט) והיה המחנה הנשאר לפליטה** - התקין עצמו לשלשה דברים: לדורון, לתפלה ולמלחמה. לדורון להלן (פסוק כב) ותעבור המנחה על פניו. לתפלה (פסוק י) אלהי אבי אברהם. למלחמה והיה המחנה הנשאר לפליטה: **(יב) מיד אחי מיד עשו** - מיד אחי שאין נהג עמי כאחס אלא כעשו הרשע:

בראשית רבה (וילנא) פרשת וישלח פרשה עה

ה [לב, ה] ויצא אותם לאמר כה תאמרון לאדוני לעשו, רבינו אמר לרבי אפס כתוב חד אגרא מן שמי למרן מלכא אנטונינוס, קם וכתב מן יהודה נשיאה למרן מלכא אנטונינוס, נסבה וקרייה וקריעה, אמר ליה כתוב מן עבדך יהודה למרן מלכא אנטונינוס, אמר ליה רבי מפני מה אתה מבזה על כבודך, אמר ליה מה אנא טב מן סבי לא כך אמר כה אמר עבדך יעקב.....

רשב"ם - (ז) באנו אל אחריך אל עשו - ומצאת חן בעיניו כאשר אמרת, וגם הנה הוא מתוך ששמח בביאתך ובאהבתו אותך, הולך לקראתך וארבע מאות איש עמו לכבודך. זהו עיקר פשוטו. וכן גם הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמח בלבו: **(ח) ויירא יעקב** - בלבו, שאעפ"י שהראה לשלוחים כי לכבודו מתכוין, הוא לא האמין שמחשבת עשו לטובה אלא לרעה: **(כה) ויאבק** - מלאך עמו שלא יוכל לברוח ויראה קיום [הבטחתו] של הק' שלא יזיקהו עשו: **(כט) כי שרית** - ומה שלקה יעקב ונצלע לפי שהקב"ה הבטיחו והוא היה בורח. וכן מצינו בכל ההולכים בדרך שלא ברצון הקב"ה או ממאנים ללכת, שנענשו. במשה כתיב שלח נא ביד תשלח, ויחר אף ה' במשה. ... וכן ביונה שנבלע במעי הדגה. וכן בבלעם ויחר אף אלהים כי הולך הוא ונעשה חוגר...

רד"ק - (ז) אל אחריך אל עשו - אמרו עשו אחר שאמרו אחריך, כלומר עדיין הוא עשו כמו שהיה בשנאתו:

וגם הולך לקראתך - ששמע שאתה בא, ואינו הולך לקראתך לשלום אלא למלחמה, כי הוא בא בארבע מאות איש, נראה כי להלחם עמך בא:

רמב"ן - (ד) נכתבה הפרשה הזאת להודיע כי הציל הקדוש ברוך הוא את עבדו וגאלו מיד חזק ממנו, וישלח מלאך ויצילהו. וללמדנו עוד שהוא לא בטח בצדקתו והשתדל בהצלה בכל יכלתו. ויש בה עוד רמז לדורות כי כל אשר אירע לאבינו עם עשו אחיו יאירע לנו תמיד עם בני עשו, וראוי לנו לאחז בדרכו של צדיק שנזמין עצמנו לשלשת הדברים שהזמין הוא את עצמו, לתפלה ולדורון ולהצלה בדרך מלחמה, לברוח ולהנצל, וכבר ראו רבותינו הרמז הזה מן הפרשה הזאת כאשר אזכיר (להלן לב ט, לג טו): **אל עשו אחיו ארצה שער** - בעבור היות נגב ארץ ישראל על ידי אדום

ואביו יושב בארץ הנגב, יש לו לעבור דרך אדום או קרוב משם, על כן פחד אולי ישמע עשו והקדים לשלוח אליו מלאכים לארצו. וכבר תפסוהו החכמים על זה. אמרו בבראשית רבה (עה ג) מחזיק באזני כלב וגו' (משלי כו יז). אמר לו הקדוש ברוך הוא, לדרכו היה מהלך והיית משלח אצלו ואומר לו כה אמר עבדך יעקב: ועל דעתי גם זה ירמוז כי אנחנו התחלנו נפילתנו ביד אדום, כי מלכי בית שני באו בברית עם הרומיים (ספר החשמונאים א ח) ומהם שבאו ברומה (כך כותב רבינו בויקרא כו טז), והיא היתה סבת נפילתם בידם, וזה מוזכר בדברי רבותינו ומפורסם בספרים (יוסיפון פרק סה): (ה) ודע כי הכבוד הזה שהיה יעקב עושה לאחיו בפחדתו לאמר אדני ועבדך, בעבור כי המנהג בצעיר לתת מעלה וכבוד אל הבכור כאלו הוא אביו, כאשר רמזה לנו גם התורה לרבות אחיך הגדול. והנה יעקב לקח בכורתו ואת ברכתו ועשו שוטם אותו עליהם, ועתה היה מראה לו כאלו אין המכירה ההיא אצלו כלום וכי הוא נוהג בו כבכור ואב להוציא את המשטמה מלבו: (ח) וזה טעם "וגם", כי אמרו באנו אל אחיך אל עשו ולא ענה אותנו דבר ולא שלח לך דברי שלום, וגם הולך לקראתך בזרוע וחיל, ולכך הוסיף לו פחד על פחדו.....

חזקוני - (ה) לאדני לעשו בפרשה זו תמצא שמונה פעמים שקראו יעקב לעשו אדוני וכנגדן מלכו שמונה מלכים באדום לפני מלך מלך לבני ישראל.

רש"י הירש - (ח) שני עקרונות נפגשים ביעקב ועשו, ובמאבקם ונצחונם מתמצים כל דברי הימים. חיי המשפחה המאושרים והמאשרים - ביעקב, והזהר של הכוח והעצמה הפוליטית - בעשו.....

3) פרק לג

(א) וַיֵּשֶׁב יַעֲקֹב עֵינָיו וַיֵּרָא וַהֲנֵה עֵשָׂו בָּא וְעִמּוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיַּחֲץ אֶת־הַיְלָדִים עַל־לֶאֱלָה וְעַל־רָחֵל וְעַל שְׁתֵּי הַשְּׁפָחוֹת: (ב) וַיֵּשֶׁם אֶת־הַשְּׁפָחוֹת וְאֶת־יְלִדֵיהֶן רֵאשֻׁנָּה וְאֶת־לֶאֱלָה וַיְלִדֶיהָ אַחֲרָיִם וְאֶת־יוֹסֵף אַחֲרָיִם: (ג) וְהָיָה עֶבֶר לִפְנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה שִׁבְעַת פְּעָמִים עַד־גִּשְׁתּוֹ עַד־אֲחִיו: (ד) וַיִּרְץ עֵשָׂו לִקְרָאתוֹ וַיַּחְבְּקוּהוּ וַיִּפֹּל עַל־צוּאָרוֹ וַיִּשְׁקוּהוּ וַיִּבְכּוּ: (ה) וַיֵּשֶׁא אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־הַנָּשִׁים וְאֶת־הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי־אֵלֶּה לָךְ וַיֹּאמְרוּ הַיְלָדִים אֲשֶׁר־חָגַן אֱלֹהִים אֶת־עַבְדְּךָ: (ו) וַתִּגְשׁ הַשְּׁפָחוֹת הֵנָּה וַיְלִדֵיהֶן וַתִּשְׁתַּחוּיוּ: (ז) וַתִּגַּשׁ גַּם־לֶאֱלָה וַיְלִדֶיהָ וַיִּשְׁתַּחוּ וְאַחֵר נִגַּשׁ יוֹסֵף וְרָחֵל וַיִּשְׁתַּחוּ: (ח) וַיֹּאמֶר מִי לָךְ כָּל־הַמַּחֲגָה הַזֶּה אֲשֶׁר פָּגַשְׁתִּי וַיֹּאמֶר לְמַצָּחַן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי: (ט) וַיֹּאמֶר עֵשָׂו יִשְׁלִי רֶגֶל אֲחִי יְהִי לָךְ אֲשֶׁר־לָךְ: (י) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵלֶיךָ אִם־נָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְלִקְחַת מִנְחָתִי מִיָּדִי כִי עַל־כֵּן רָאִיתִי פָנֶיךָ כִּרְאֹת פָּנֶי אֱלֹהִים וַתִּרְצֵנִי: (יא) קַח־נָא אֶת־בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לָךְ כִּי־חַנְּנִי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁלִי־כָל וַיִּפְצַר־בּוֹ וַיִּקַּח: (יב) וַיֹּאמֶר נִסְעָה וְנִלְכָּה וְנִלְכָּה לְנִגְדְּךָ: (יג) וַיֹּאמֶר אֲלֵיו אֲדֹנָי יְדַע כִּי־הַיְלָדִים רַפִּים וְהַצֹּאן וְהַבֶּקֶר עֲלוֹת עָלַי וּדְפְקוּם יוֹם אֶחָד וּמָתוּ כָּל־הַצֹּאן: (יד) יַעֲבֹר־נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עַבְדּוֹ וְאֲנִי אֲתַנְהִלָּה לְאֹטִי לְרִגְלֵי הַמִּלְאָכָה אֲשֶׁר־לִפְנֵי וְלִרְגְלֵי הַיְלָדִים עַד אֲשֶׁר־אֵבָא אֶל־אֲדֹנָי שְׁעִירָה: (טו) וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֲצִיגֶהָ־נָא עִמָּךְ מִן־הָעַם אֲשֶׁר אִתִּי וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה אֲמַצָּחַן בְּעֵינֵי אֲדֹנָי: (טז) וַיֵּשֶׁב בְּיוֹם הַהוּא עֵשָׂו לְדָרְכּוֹ שְׁעִירָה: (יז) וַיַּעֲקֹב נָסַע סָכְתָּה וַיָּבֵן לָוּ בֵּית וּלְמַקְנֵהוּ עֹשֶׂה סָכְתָּה עַל־כֵּן קָרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם סָכּוֹת: (יח) וַיֵּבֶא יַעֲקֹב שָׁלֹם עִיר שְׁכֵם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֹאֹ מִפְּדַן אֲרָם וַיַּחֲן אֶת־פָּנָיו הָעִיר: (יט) וַיִּקַּח אֶת־חִלְקֶת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר נָטָה־שָׁם אֹהֱלוֹ מִיַּד בְּנֵי־חָמוֹר אֲבִי שְׁכֵם בְּמֵאָה קִשְׁיָטָה: (כ) וַיַּעֲבֹד־שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא־לוֹ אֵל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל:

4) פרק לה

(א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב קוּם עֲלֶה בֵּית־אֵל וְשִׁבֹּשֶׁם וְעִשְׂה־שָׁם מִזְבֵּחַ לָאֵל הַנִּרְאָה אֵלֶיךָ בְּבֶרֶךְ מִפְּנֵי עֵשָׂו אַחֲרָיִם: (ב) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־בֵּיתוֹ וְאֵל כָּל־אֲשֶׁר עִמּוֹ הִסְרוּ אֶת־אֱלֹהֵי הַנֹּכַר אֲשֶׁר בְּתֻכֶּם וְהִטְהָרוּ וְהַחֲלִיפוּ שְׁמֵלִיתֵיכֶם: (ג) וְנָקוּמָה וְנַעֲלֶה בֵּית־אֵל וְנַעֲשֶׂה־שָׁם מִזְבֵּחַ לָאֵל הָעֹנֶה אֵתִי בְּיוֹם צָרָתִי וַיְהִי עִמָּדִי בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִלַּכְתִּי: (ד) וַיִּתְּנוּ אֶל־יַעֲקֹב אֶת כָּל־אֱלֹהֵי הַנֹּכַר אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֶת־הַנִּזְמִיִּם אֲשֶׁר בְּאֲזֵנֵיהֶם וַיִּטְמְנוּ אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת תַּחַת אֱלֹהֵהוּ אֲשֶׁר עִם־שְׁכֵם: (ה) וַיִּסְעוּ וַיְהִי חֲתַת אֱלֹהִים עַל־הָעָרִים אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרָיִם בְּנֵי יַעֲקֹב: (ו) וַיֵּבֶא יַעֲקֹב לֹזֶזָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן הוּא בֵּית־אֵל הוּא וְכָל־הָעַם אֲשֶׁר־עִמּוֹ: (ז) וַיָּבֵן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית־אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֲלֵיו הָאֱלֹהִים בְּבֶרֶחוֹ מִפְּנֵי אַחֲיוֹ: (ח) וַתִּמָּת דְּבָרָה הָאֵלָּה מִיָּנֶקֶת רִבְקָה וַתִּקְבֹּר מִתַּחַת לְבֵית־אֵל תַּחַת הָאֵלּוֹן וַיִּקְרָא שְׁמוֹ אֵלּוֹן בְּכוֹת: פ (ט) וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל־יַעֲקֹב עוֹד בְּבֹאֹ מִפְּדַן אֲרָם וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ: (י) וַיֹּאמֶר־לוֹ אֱלֹהִים שְׁמֶךָ יַעֲקֹב לֹא יִקְרָא שְׁמֶךָ עוֹד יַעֲקֹב כִּי אִם־יִשְׂרָאֵל יְהִי שְׁמֶךָ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל: (יא) וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שְׁדֵי פָרָה וְרִבְיָה גוֹי וְקָהֵל גּוֹיִם יְהִיָּה מִמֶּךָ וּמִלְכִּים מִחֲלָצֶיךָ יֵאָדָּא: (יב) וְאֶת־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם וְלִיצְחָק לָךְ אֲתַנְנָה וְלִזְרַעְךָ אַחֲרָיִם אֶתֶּן אֶת־הָאֶרֶץ: (יג) וַיַּעַל מֵעָלְיוֹ אֱלֹהִים בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֹתוֹ: (יד) וַיַּעֲבֹר יַעֲקֹב מִצָּבָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֹתוֹ מִצָּבָה

אָבן וַיִּסַּף עָלֶיהָ נֹסֶף וַיִּצַק עָלֶיהָ שֶׁמֶן: (טו) וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת־שֵׁם הַמָּקוֹם אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵתוֹ שֵׁם אֱלֹהִים
בְּיַת־אֵל: